

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 5.

Den 1. December 1879.

29. Aargang.

Bemærkninger af Præsident John Taylor

i Tabernaklet i Salt Lake City, den 24de August 1879.

Jeg har med Glæde lyttet til hvad vore Brødre have talt til os, og jeg vil endnu tilføje nogle faa Bemærkninger. Det er mig altid en Glæde at mødes med de Sidste-Dages Hellige, at tale med dem og høre dem tale om disse store og evige Principer, hvilke vor Fader i Himmelen har aabenbaret for Menneftslægtens Velsignelse, Frelse og Ophjælpelse. Menneftene fatte kun meget Lidet om disse Ting, og de vide i det Hele taget kun Lidet om os og vor Tro, vore Principer og hvad vi udføre.

Det glædede mig at høre de Bemærkninger, Broder John S. Smith gjorde, angaaende sig selv, om hans Renhed, Dyd og Ønsker at gjøre det Gode. Jeg vilde ønske, at alle de Sidste-Dages Hellige kunde sige og gjøre ligeledes. Jeg vilde ønske, at de Alle vilde lade dem lede ved de samme Væres-, Sandheds-, Rettsaffenheds- og Dyds-Principer, og jeg vil sige, at om der er Nogle, som ikke ville saaledes, disse ere Hyklere, disse ere ikke Repræsentanter for

Sandheds-Principerne og for de store og herlige Principer, som Gud har aabenbaret til os, men disse ere til Vanære for Kirken.

Gud forventer af os, at vi i det Mindste skulle være moralske. Han forventede ogsaa, at Isøerne, under den mosaiske Uddeling, skulde være moralske. Da de levede under Loven, forventedes de ogsaa at have Tro paa Gud, ligesom vi have Tro paa ham. Der blev sagt til dem, at de ikke maatte ihjelslaa, at de ikke maatte begjære deres Næstes Hus, eller hans Hustru, eller hans Land, eller hans Øge, eller hans Afsen, eller Noget som tilhørte ham. Jeg skulde ønske, at de Sidste-Dages Hellige vilde altid indlemme dette i deres Trosbekjendelse. Det er haabløst at antage, at de „Kristne“ ville gjøre det. Men jeg haaber at se de Sidste-Dages Hellige regjerede ved disse høje og ædle Principer, som de sige at tro paa. Men Verden i Almindelighed ved kun meget Lidet om disse Ting. De tale undertiden om Mormonernes urene

Liv. Hvorledes! Mand som vader i Urenlighed, Fordærvelse, Raaddenhed og Vederstyggelighed! Mand og Kvinder, som myrde deres egne Børn i Tusindvis før eller efter de blide sødte! Mand og Kvinder, som næsten hver Dag krænke deres Egtepagt og som ikke kjende Forskjel paa Ret og Uret! Mand, som tragte efter andre Mænds Guds, Ejsenddom og Besiddelser og efter Kvindens Dyd! Og saadanne Mand ville komme og prædike Moralitet til os! Vi kunne tale med hverandre. Jeg kan tale rent ud til de Hellige, fordi vi forstaa mere; men det duer ikke for saadanne Herrer at komme og prædike Moralitet for os; de have bedre af at gaa hjem og passe deres egne Sager.

Det forventes af os at gjøre Ret og at tage en rigtig, fast, ærlig, dydig og retskaffen Vej, og da behøve vi ikke at frygte for Noget. Kan der da være Tale om Forsølgelse? Ja. Vilde de hade Eder? Ja. Vilde de røve Eder? Ja. Og tak Gud fordi I have disse Privilegier. Og hvad vilde vi gjøre? Forsøge paa at forhindre det; Gud er vor Hjælper. Vilde de bagtale Eder? Ja, det vil sige, dersom deres Ord have nogen Vægt, men det er ikke meget; disse lave, nedrige Mennesker have ingen Tiltro til hinanden, og vi have ingen Tiltro til dem. Følgelig kunne vi ingen gunstige Forventninger have til denne Klasse af Folk, ejheller til hele Verden eller Nogen, som er i Verden. Vi frygte Gud og kjende ikke nogen anden Frygt, thi Gud er vor Fader, vor Ven og vor Bestytter, og han er den eneste Ven, vi vide Noget om i denne Verden. Han vil spørge for os. Vi vilde overgive vor Sag til ham og fordre ingensomhelst Gunst af Verden. De maa udtordne deres Befalinger, og

Hr. Svarts maa, om han behager, opfordre endel af Europas Nationer til at hjælpe de Forenede Stater at ordne Moraliteten blandt et lille Folk, omtrent tællende to hundrede Tusinde Mennesker, mellem over fyrretyve Millioner; — han maa opfordre disse europæiske Nationer at hjælpe de Forenede Stater at rette paa dette Folks Moralitet, oppe blandt disse Bjerger, om det behager ham. Det bliver et skjønt Syn, især naar det kommer fra en saadan Rilde. Der foregaar mere Vederstyggelighed i Washington i én Dag, end i Salt Lake City i tolv Maaneder, „Hedningerne“ iberegne. Dog trænge vi Alle til, mere eller mindre, at faa vor Moralitet forbedret.

Vi bryde os imidlertid kun lidt om dem. Vi have et Arbejde, som Gud har befalet os at udføre, og vi vilde udføre det, hør det Alle indtil Jordens yderste Ender! Vi vilde udføre det, i Israels Guds Navn, og hverken denne eller andre Nationer kan standse det! Hør det! Udraab det til Jordens Ender! Skriv det ned og se, om det ikke vil ske. Jeg profeterer det i Israels Guds Navn, og lad al Israel sige Amen. (Hele Forsamlingen svarede som en Røst „Amen“.) Vi vide, hvad vi gjøre, enten saa andre Folk ved det eller ikke. Dette Rige, som har været omtalt, vil rulle frem. Herren har talt det for Tusinder af Aar tilbage. Det vil vedblive at rulle frem, og ve den Mand eller det Folk, som udstrækker sin Haand for at kæmpe mod Zion; Gud vil lamme den. Det Folk eller Nation vil blive ødelagt. Han vil haandhæve sit Folks Rettigheder, dersom de vil frygte ham og holde hans Befalinger. Amen.

Halvaars-Konferencen

i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige,

affholdtes i det store Tabernakel i Salt Lake City, den 6te Oktober 1879
og paafølgende Dage.

(Fra «Deseret News.»)

Nærværende paa Forhøjningen:

Af de tolv Apostler: Præsident John Taylor, Orson Pratt, C. C. Rich, Lorenzo Snow, Crastus Snow, Franklin D. Richards, George D. Cannon, Brigham Young, Joseph F. Smith, A. Carrington og Moses Thatcher.

Af Raadgiverne til de tolv Apostler: D. H. Wells.

Præsiderende Patriark: John Smith.

Af de første syv Præsidenter over de Halvfjerds: Joseph Young, H. C. Eldredge, A. P. Rockwood og John Van Cott.

Af Bispedømmet: Præsiderende Biskop Edward Hunter; Raadgivere: Leonard W. Hardy og R. L. Burton.

Konferencen blev kaldt til Orden af Præsident John Taylor.

Koret sang:

„From Greenland's icy mountains.“

Bøn af Elbste Orson Pratt.

Koret sang:

„The time is nigh, that happy time.“

Elbste Orson Pratt udtalte sin Glæde ved igjen i Fred at kunne være tilstede ved en General-Konference. Hentydede til dette Folks forbausende Fremstrid i de sidste omtrent halvtredstusindstyve Aar, siden Kirkens Organisation. Han sammenlignede det lidet Helb, Noah havde af sin Prædiken og Forkyndelsen af det Budskab til Folket i hans Dage, som Gud havde sendt ham med, med de glædelige Resultater, som fulgte Israels Elbsters Arbejder i vor egen Tid. Endstjændt Tilhængerne af vor Kirke for

Størstedelen bestod af fattige Folk, fra de Forenede Stater og Europa, og uagtet deres Mangel var stor, da de først nedsatte sig i disse Uørkener, saa styldtes dog de store heldbringende Arbejder — saasom, at opbygge Stæder og Byer, Skolehuse og Forsamlingshuse; forvandle det øde Land til hølgende Marker og Frugthaver, og omdanne dette udstrakte Territorium fra en Ørken til en blomstrende Have, — de Sidste-Dages Helles Arbejde, og ikke de Udenforstaaendes, som komme hertil for deres egen Foredels Skyld.

Vi kom hertil som et religiøst Folk og grundlagde baade en borgerlig og en kirkelig Regjering, under hvilken vi ingen Drikkehuse, Spillehuse eller Skjøgehuse havde. Vi behøvede ikke at tilstænge vore Døre og Binduer om Natten, og vi kunde lade vort Vasketøj hænges paa Snoren uden Frygt for at det skulde blive stjålet. Men hvorledes er det idag, siden Indførelsen af den saakaldte kristne Civilisation i vor Midte? Enhver Art af Ondskab er bleven opfostret, som gjør baade Liv og Ejendom usikker, og i mange Tilfælde have de saakaldte Lovens Haandhævere beskyttet Forbryderne og uhindret ladet dem udøve deres onde Handlinger blandt os. Der var dog mange hæderlige Undtagelser blandt de omtalte Herrer, og overfor dem have disse Bemærkninger ingen Hentydning.

Han hentydede derefter til det Tryk, som Nationens ledende Mænd søgte at lægge paa de Sidste-Dages Hellige, i

Udøvelsen af deres Religion, særlig Flerkoneri. Skjøndt den er forordnet i Bibelen, har Kongressen dog fundet for godt at udstæde en Lov, der gjør den til en Forbrydelse, som straffes med Bøder og Fængsel. Selv var han en ivrig Forkjæmper for de store og herlige Principer af borgerlig og religiøs Frihed, saaledes som hjemlet i vort Lands Konstitution, og derfor kunde han for sit Vedkommende ikke anerkjende Kongressen at have Noget at gjøre med en Mands religiøse Tro eller Udøvelse, forsaavidt den ikke gjorde Indgreb i Andres Frihed og Rettigheder.

Øjemedet, for hvilket vi nødte til Konferencen, var at indprente vor Religions store Sandheder paa vore Sind; at udvælge Missionærer til at gaa ud til Jordens forskjellige Nationer for at prædike det evige Evangeliums Fylde, hvilket ogsaa omfattede Læren om flere Husfruer, og han kunde ikke tro, at Nutidens civiliserede Nationer skulde være blevne saa fremmede for borgerlige Rettigheder — ikke at tale om religiøse — at de skulde gjøre noget Skridt for at forhindre dette Værk og de Helliges Hjemsamling, ligemeget hvem der end maatte anbefale Saadant.

Ældste Lorenzo Snow dvalede i en længere Tid ved Principet om Aabenbaring, saaledes som det eksisterede i Kristi og hans Apostlers Dage, og som det var gjengivet i vore Dage. Intet Menneske er nødsaget til at modtage Vidnesbyrdet af nogen Anden, medmindre han modtager Tilkjendegivelse fra Gud om, at dette Vidnesbyrd er sand; derfor lovede Frelseren, at Enhver, som vilde gjøre Faderens Villie, skulde vide, om Lærdommen var af Gud. Dette Løfte er givet til Folket i enhver Nation; og hvorsomhelst Israels Ældster ere udsendte, love de Folket, at dersom de blot ville modtage og adlyde Evangeliets Prin-

ciper, vil Gud tilkjendegive dem ved Aabenbaring, at dette Værk er af Gud og ikke af Mennesket. Principet om Aabenbaring danner saaledes Grundlaget for vor Tro, og dersom de Hellige, som have annammet denne Kundskab i fjærntliggende Lande, og ere emigrerede hertil, ville vedblive at efterleve deres hellige Religion, ved at være trofaste i alle Livets Omkiftelser, vil Gud udgyde Aabenbarings-Nanden i rigt Maal over dem og velsigne dem i deres Hjem og i alle deres Foretagender.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Raadgiver D. S. Wells.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

„Great God attend while Zion sings“.

Bøn af Raadgiver D. S. Wells.

Koret sang:

„Praise ye the Lord, 'tis good to raise“.

Ældste Franklin D. Richards sagde, at ved at betragte Guds Værk, saaledes som det eksisterede i disse Dage, kom han ogsaa til at betragte den politiske Indflydelse, det havde i denne og andre Nationer. Ny Aabenbaring var det første Princip, som særligt vakte Opfigt, i Særdeleshed blandt den religiøse Klasse af de Forenede Staters Befolkning, som strax opløstede et Raab om Gudsbespottelse. Nogen Tid efter dette kom Læren om Polygami, som foranledigede, at vore politiske Kjæmper bleve opfyldte med dydig Indignation, stillede det Side om Side med Slaveri og kaldte dem Tvilling-Lærninger af Barbarisme. Afførelsen af disse to Lærninger dannede en af Planterne i den republikanske Platform. Forsøget paa at affasse Slaveri lykkedes ikke som politisk Bevægelse, og Tilintgjørelsen af Polygami forbliver endnu

ugjort. Republikanerne paatog dem at gjøre dette, hvis de kom til Magten. Nationens Raad idag er: „Udbyd Polygami fra Landet,“ endstjøndt dette Princip udgjør en af vor Tros væsentligste Sandheder. Han vilde henstille til de Hellige, om de vare beredte til at ofre eller give Afkald paa den Del af deres Religion, eller de vare villige til at bære Følgerne af en streng Ikræftstættelse af Loven af 1862, selv om ogsaa disse skulde vise sig i Form af Væder, Fængsel eller endog Døden, thi Saadant vilde sikkert følge, dersom Gud ikke forebyggede det. Vi overgive vor Sag til Kongernes Røge og Universitets Styret, som har givet Loven om Flerkoneri til dette Folk, hvilken ikke i mindste Maade skader vore Naboer, men er i sig selv god, naar den bliver efterfulgt i Retfærdighed. Han haabede derfor, at vi som et Folk vilde ydmyge os selv for Gud, overkomme vore Svagheder, og overlade vor Sag til Ham, som i sin egen belejlige Tid vil forsvare os mod hans Riges Fjender.

Ældste Brigham Young omtalte den samme Gjenstand. Ved Aabenbaring fra Gud frembragte Profeten Joseph Smith de herligste Principer, som nogensinde har været paa Jordens Overflade. Han omtalte de svage Virkninger som det havde, at en Regjering eller Folk forsøgte paa at berøve de Helliges Hjertes det Trosprincip, som Gud ved sin Helligmand har nedplantet der. Han gjorde opmærksom paa gamle Profeters Udsagn, at ingen Nation skulde eksistere i en længere Tid paa dette Fastland, medmindre den iagttog og efterfulgte Retfærdighedens Principer. Vi som et Folk, have intet Andet at frygte for, end vore egne Svagheder og Synder. Lad os derfor rense os fra enhver Ting, som er mishagelig for Gud vor himmelske Fader, og berede

os for vor Herres og Frelsers Jesu Kristi andet Komme, som er nær for Haanden.

Præsident John Taylor sagde, at han havde glædet sig ved Brødrene's Bemærkninger. Den Mand som inspirerede dem, gjenkalde i hans Erindring de Erfaringer, de Hellige havde haft i de forløbne Aar. Disse havde overholdt enhver Lov, som de Forenede Stater havde udsærdiget, undtagen én, og det var en som var gjort i den udtryffelige Hensigt at gjøre os til Forbrydere. Denna Kirkes Ældste have været udsendte for at prædike Evangeliet, og da Læren om Flerkoneri er aabenbaret fra Gud, er den en Del af dette. Dette Princip er bleven ham aabenbaret fra Gud, og han ønskede at bære sit Vidnesbyrd, ikke alene til denne Nation, men til alle Jordens Nationer, at han ved, at den Almægtige har aabenbaret det. Herren har aabenbaret dette til mange Andre, og ingen Magt paa Jorden kan forringe eller borttage dette Vidnesbyrd. Vi behøve ikke i mindste Maade at blive forundrede over hvad Nationen nu gjør og hvad den agter at gjøre, men Ingen kan gjøre noget imod Sandheden. Alle Nationerne ere i Guds Haand, og det ere vi ogsaa. Alle som søler til at erkjende Gud som vor Røge og Lovgiver, siger Amen. (Den forsamlede Mængde udbrød i et kraftigt Amen.) Guds Haand vil falde tungt paa denne Nation, dersom den undertrykker dette Folk. Vi kan nok overkomme at ære Gud og holde hans Befalinger. Lad os stride for Gud og hans Sag og for Dpbyggelsen af hans Rige.

Røret sang en Hymne.

Talfigelse af Ældste George D. Cannon.

Anden Dag.

Tirsdagen den 7de Oktbr., Form. Kl. 10.

Koret sang:

„O God, our help in ages past.“

Bøn af Præsident Joseph Young.

Koret sang:

«Sweet is the peace, the Gospel brings.»

Præsident Joseph Young tiltalte Konferencen. Han havde interesseret sig meget ved at høre de Bemærkninger, som vare gjorte i Tabernaklet igaar. Han var tilbøjelig til at se sine Medlemmers Svagheder fra den gunstigste Side, thi deri kunde han se sine egne Svagheder. Han troede fuldt og fast paa et højere Væsen, som i Skrifterne kaldes Gud; han troede ogsaa paa hans Søn Jesus Kristus. Som Dødelige ere vi svage og elendige, men stærke, naar vi ere fyldte med Guds Kraft og Mand. De Sidste-Dages Hellige havde, haabede han, lært Ydmyghed for Gud, og have til en vis Grad tabt den Selvtillid og Betydning i deres egne Dine, i Særdeleshed naar deres Forstands Dine have været aabne for Guds og hans Søns Jesu Kristi Herlighed og Majestæt. Han var ingen Politiker eller Lovgiver, men han troede sig at have nogen Kjendskab til den menneskelige Natur.

Han omtalte derefter nogle af de ledende Karaktertræk i Mandens Tilstand. Talte om Farerne ved Rigdom, og dens Egenstabs til at hårde det menneskelige Hjerte; anbefalede, at de Fattiges Huse bleve besøgte og deres væsentlige Nød afhjulpen. Hentydede til, at Mange ere saa optagne og interesserede i deres timelige Forretninger, at de neppe have Tid til at iagttage deres Bønner og andre religiøse Pligter. Mennesker som aldrig have modtaget den Hellig-Mand, kan ikke synde mod Gud i nogen overordentlig stor Udstrækning, hvorfor ogsaa deres Straf vil blive forholdsvis let.

Idet han talte om Forsølgelse, bemærkede han, at det var intet Under, at de Sidste-Dages Hellige vare underkastede det, thi det havde været de Helliges Fædrearv i alle Verdens Tidsalbre. Hans Bøn var, at Gud vilde velsigne dem og holde dem paa den rette Vej.

Ældste George D. Cannon oplæste Navnene paa endel Missionærer, som bleve foreslaaede til at beskiftes til forskjellige Steder. Til de Forenede Stater 32, Storbritanien 15, til Skandinavien 23 (Se Sk. St. Nr. 1 & 3).

Præsident John Taylor sagde, at dette kun var en Del af Missionærs-Listen; andre Navne vilde blive foreslaaede før Konferencens Slutning.

Ældste Joseph F. Smith sagde, at han havde glædet sig ved den Mand, som havde været tilstede og de Værdomme, som vare givne i denne Konference. De Sidste-Dages Hellige kunne med Glæde se Fremtiden imøde. Guds Rige er fremad og opad, og de Sidste-Dages Hellige ere idag i en bedre Stilling, i Henseende til Antal, Dplysning, Indflydelse og Tro, samt timelig Velstand, end nogensinde før. Autoriteterne, baade udenlandske og indenlandske, tillægge os stor Betydning. Intet Maal af Forsølgelse vil blive tilladt mod os, uden at det vil være til Gode og Betsignelse for os som et Folk, og fremstynde den Almægtiges Hensigter i disse sidste Dage. Saaledes som Tingene nu stode, vare de for ham et Bevis paa, at Gud har været med dette Folk og at vi Intet have at frygte. Dersom Forsølgelse kommer, lad den da komme for Evangeliets Skyld og ikke for vore egne Synders Skyld; og da kunne vi fortrøstningsfuldt se op til Gud og forvente, at han vil staa os bi og opholde os. Dersom vi ikke havde været Guds Pagtens Folk, vilde vi ikke vare blevet hadede og for-

fulgte mere end noget andet Folk. Der-
 som Gud skulde tillade vore Sjænder at
 frarane os vore Rettigheder og under-
 trykke os, saavel social som politisk, vil
 det kun ydmyge os og bringe os nærmere
 til ham. Han troede ikke, at de Hellige
 længe vilde være undertastede Forsølgel-
 sens Nag, men at de, efter at være bragte
 til en mere antagelig Tilstand for Gud,
 vilde nyde mere Frihed og Magt end
 nogen sinde forud. Guds Rige er fremad
 og opad, og vi som et Folk have stor
 Grund til at glæde og fryde os overor-
 dentlig. Vi ere ganske i Guds Haand.
 Vi vente at tilbede Gud og efterleve vor
 Religion aabenlyst og frit for Alle, og
 vise for Guds Engle, at vi ere villige til
 og have besluttet at hjælpe til med Ud-
 førelsen af den Almægtiges store Hensig-
 ter. Han agtede Guds Lov for uendelig
 højere og mere bindende for Samvittig-
 heden end Menneskenes Love. Han hen-
 viste til de store og herlige Friheder,
 borgerlige og religiøse, som vort Lands
 Konstitution hjemlede, og ansfueelligjorde,
 at Jngen kan krænte eller misbruge disse
 Principer, uden at neddrage den Almæg-
 tiges Fortørnelse over dem. Han dvælede
 ved det Laabelige i at ville forsøge paa
 at bringe Kristus og Bilial, de Hellige
 og de Onde i Harmoni, hvilke ere to
 Modsætninger, og kunne aldrig blive til
 Et. I Alt, hvad vi foretage os, bør det
 ske i Retfærdighed for Gud, og han vil
 staa os bi mod enhver Sjænde.

Koret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste Lorenzo Snow.

Eftermiddag Kl. 2.

Koret sang:

«When earth in bondage long had
 lain.»

Bøn af Ældste George D. Cannon.

Koret sang:

«What wondrous things we now be-
 hold.»

Ældste George D. Cannon fremlagde
 en Oversigt over den vedvarende Emi-
 grations-Fond.

Præsident John Taylor sagde, at
 der var ingen financier Rapport at op-
 læse, da Indberetninger fra de forskjellige
 Stave kun bleve indsendte en Gang om
 Aaret. Han sagde, at hvadsomhelst Jordens
 Nationer maatte finde for Godt at fore-
 tage sig med os som et Folk, var en
 Sag, som ikke vedkom os som Sidste-
 Dages Hellige; vi ere her for at opbygge
 Guds Rige. En Mængde Mennesker
 ere beskæftigede hermed, og opbyde alle
 deres Evner, og vi overlade dem, der
 stride imod os, i Guds Hænder. Mod-
 stand mod Herrens Værk er intet Nyt;
 det har existeret fra Begyndelsen. Vi
 ere samlede her for at Gud kan indplante
 evige Sandheds-Principer i os, saaledes
 at vi kunne virke med Gud vor Fader,
 hans Søn Jesus Kristus og alle de hel-
 lige Profeter siden Verdens Begyndelse.
 i denne Hensigt samle vi os sammen; i
 denne Hensigt opbygge vi Templer til
 Guds Navns Ære. Medmindre Gud
 havde aabenbaret disse Ting til os, vilde
 vi være ligesaa uvidende herom som hele
 Verden idag. Fædrenes Hjerter blive
 vendte til Børnene, og Børnenes til Fæ-
 drenes, og dersom Gud er vor Hjælper,
 ville vi virke til dets Fulddenselse, og
 Djævelen kan ikke hindre os deri. For
 at vi kunne virke for Menneskehedens al-
 mindelige Interesser, sige vi til vore
 Medmennesker: hindrer os ikke. Vi have
 Pligter overfor Verden og ere befalede
 at sætte vort Lys i en Lysfeste og ikke
 forsøge paa at skjule det ved at sætte det
 under en Skjæppe. Vi fordre derfor som
 vor Rettighed at blive tilladte at efterleve
 vor Religion overensstemmende med vor
 Samvittigheds Bydende. Og medens

vore Fjender søge at gjøre os alt det Onde, de kan, ville vi gjøre dem alt det Gode vi kunne.

Han haabede, at disse, som ved denne Konference vare kaldte at gaa paa Mission, vare fyldte med den Hellig-Aand; thi det var kun Saadanne, han ønskede et saa vigtigt og ansvarfuldt Æver. Til samme Tid som det er vor Pligt at bringe Evangeliet til Jordens Nationer, er det ogsaa vor Pligt at bevare Præstedømmets Orden hjemme, og derfor havde han givet Ordre til Stavs Præsidenterne, Biskopperne og Andre, at udrydde al Uretferdighed. Han tilkjendegav sit høieste Misshag med den Druffenstab, som fandtes i vor Midte; og at Mænd, som endog bare Præstedømmet, holdt Drickehuse; han omtalte derefter andre Onder, nogle Personer, der ere bekjendte i vor Midte som Medlemmer af Kirken, gjorde sig skyldige i, og opfordrede Biskopperne og andre, som holdt Præstedømmet, at foretage de Skridt, Kirkens Love bød, mod alle Saadanne; i modsat Fald vil deres Blod blive krævede af deres Hænder, ligemeget hvad Navn eller Stilling Individet besad. Jeg siger: „rens Kirken fra

alle saadanne Dvertrædere. Vi maa først rense Bageret indeni, førend vi kunne tale om at rense Ydersiden.“

Han gjorde derefter nogle faa Bemærkninger om den nylig paabegyndte Retsdag fra nogle af Præsident Youngs Arvinger, og efter at have fortalt Forsamlingen, at Sagen var sluttet med et Forlig, hvorefter Kirken forpligtedes til at betale 75,000 Dollars, hvilket for ham syntes at være den bedste Maade at bilægge en saa ubehagelig Sag paa, — opfordrede han Konferencen til at tilkjendegive sine Følelser, hvorefter de Tilstedeværende tilkjendegave deres Tilfredshed ved et enstemmigt Votum. Andre Bemærkninger, som han ønskede at gjøre, vilde han opsætte til et Møde for Præstedømmet og forøvrigt for Enhver, som ønskede at overvære det, samme Dags Aften Kl. 7.

Ældste George D. Cannon oplæste statistiske Rapporter fra Zions forskjellige Staver.

Roret sang en Hymne.

Taksigelse af Ældste C. C. Rich.

(Fortf.)

Ros og Dadel. Det synes ofte, som om Mange ere bange for Følgerne af at rose hverandre, om end denne Ros er velfortjent. De ere altid rede til Dadel, men naar det kommer til at udtale sig rosende om En eller Anden, da ere som oftest deres Læber forseglede. De gjentage en ugunstig Kritik som en Ting, der følger af sig selv, men en behagelig Kompliment! — nej aldrig, eller i det Mindste aldrig til den Paagældende selv. Saadanne Mennesker betragte øjensynlig Ros som en farlig Ting, en fordærvelig Næring, og afholde sig derfor samvittighedsfuldt fra at give den til deres Nærmeste og Kjæreste. Ros er et Pirringsmiddel, ville vi Alle tilstaa, men ikke af de farlige; tværtimod er den, naar den kommer paa rette Tid og Sted, en fortrinlig Hjælper. Den oplyser det daglige Liv og forjæder det daglige Arbejde. Dens Virkninger ere saa behagelige, at den opliver selv det sløveste Sind. Ungen af os ere for gamle til Ros, eller til ved dens Hjælp at blive opmuntret til ny Anstrængelser. Hvorfor skulle vi derfor være saa sparsomme paa Ros til dem vi elske højest, eller hvorfor bilde os ind, at fortjent Ros er skadelig for dem.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. December.

Giftermaal blandt de Hellige.

(Fra «Millennial Star».)

I vor Dmgaug med de Hellige i disse Lande, have vi undertiden Leilighed til at omtale den Gjenstand, at unge Medlemmer af Kirken indgaa i Egtetab. Idet vi tilkjendegive vore Anstuelser om et saa vigtigt og betydningsfuldt Ene, vilde vi bemærke, at det er i Modstrid med Evangeliets Mand og Bogstav, for en ung Mand eller Kvinde i Kirken at staa i Forbindelse med nogen Person af det andet Kjøn, som ikke har adlydt Sandheden.

Det hænder ofte, at dette Evangelium, som er aabenbaret fra Himmelen og nu bliver prædikeret i disse sidste Dage, adstiller et Medlem af en Familie fra de øvrige. Maaſte denne ene er Hustru og Moder, medens hendes Livsledsager ikke alene nægter at adlyde det guddommelige Budstav, men ogsaa bittert strider imod det, og endog maaſte forfølger den Kvinde, hvem han ſkulde elſte og beſtytte. Eller maaſte det er Manden der adlyder, og Hustruen, som strider og forfølger. Og dersom der er Børn, maa de ogsaa blive adſtilte, og ſaaledes frembyder det Hele, det ſørgelige Skue af et „Hus, ſplidagtigt med ſig ſelv.“ I ſaadanne Tilfælde, kan imidlertid den ubebehandlede Del trøſte ſig ved Tanken om, at hvad han eller hun lider, er for Sandhedens Sag. Evangeliet blev fremlagt for dem i ſin Simpelhed og Renhed, og for at viſe Lydighed til Guds Villie, maatte de anamne det.

Personer, som med aabne Øine indgaa i ægteſtabelig Forening med Andre, fremmede for den ſande Tro, ere i en forſkjellig Stilling. Med fuld Bevidſthed, ſætte de dem ſelv i en Tilſtand, ſom vil gjøre dem ulykkelige; thi Følgerne af ſaadanne Skridt ere, ſaavidt vi have iagttaget, af den meſt ſørgelige og fredſforstyrrende Karakter. Og diſſe, ſom betræde en ſaadan Bane, have kun deres egen gjenſtridige og uviſe Opførelſe at takke for deres Ulykke.

Vi have kjendt unge Kvinder i Kirken, ſom have ſøgt at undſtylde en Forbindelse med et Ikke-Medlem af de Helliges Samfund med, at de vilde bruge af deres Indflydelse for at bringe Gjenſtanden for deres Kjærlighed til at adlyde Evangeliet. Dette er i Almindelighed den Slags Udflugter, de kunne frem med, ſom en Undſtylbning for, at de tillade deres Følelſer at løbe af med deres bedre Dømmekraft. Det er under alle Omſtændigheder Uret at bruge en Indflydelse for at bevæge en Person til at forene ſig med Kirken, imdtagen det er en ſaadan Indflydelse, ſom kan opvække Kjærlighed for Sandheden. Dersom nogen Person forener ſig med de Hellige, af nogen anden Bevæggrund end en klar og ren Overbeviſning om det Rigtige i dette Skridt, er hans Grundvold kun Sand, og han vil aldrig være iſtand til at blive ſtaaende. De Søſtre, ſom indgaa i ægteſtabelige Forbindelſer med Ikke-Medlemmer af Kirken, tilkjendegiver derved, at de have ſaagodt ſom fornægtet Troen, og det Samme gjælder for unge Mænd.

Vi ville nu omtale Gistermaal i disse Lande, endog med Personer, som ere i Kirkens Skjød. Som en almindelig Regel er det aldeles tilraadeligt, at unge Folk forblive ugifte, saalænge de ere i disse Lande. Grundene herfor ere talrige og vægtige. Det er en Selvfølge, at en af de væsentlige Følelser, som skulde opfylde enhver Helligs Bryst i disse Lande, er Ønsket om at gaa hjem til Zion, for der at blive forenet med Kirkens Hoved-Styrke. Det er deres Pligt, som have tilstræffelige Midler og derved forøvrigt intet Andet hindrer dem, at gjøre dette. Folk, som ere ene, og hvis pekuniære Omstændigheder hindrer dem fra at efterkomme denne vigtige Befaling, forbedre neppe deres Udsigter for Fremtiden ved at indgaa en ægtefabelig Forbindelse, men de blive omtrent altid mørkere. Familie er en almindelig Følge af Ægtefæb, og i samme Grad, som Ansvarlighederne tiltage, forpøges ogsaa Vanfælighederne ved at emigrere til Indsamlingsstedet for Guds Hellige.

En høist vigtig Ting, som maa iagttages angaaende denne Gjenstand, er, at naar Folk gjøre et saa betydningsfuldt Skridt, det da bliver gjort paa den rette Maade. Foreningen af Kjønne skulde saa vidt muligt fuldbyrdes i Overensstemmelse med Guds aabenbarede Lov. Dersom de ikke blive forenede paa denne Maade, har Ægtefæbet ingen Gylldighed længere end til Døden adstiller dem. Dersom den derimod bliver udført i Overensstemmelse med den Allersøjstes aabenbarede Lov, og ved den Myndighed, som han har gjengivet til Jorden, er den den „ny og evige Pagt,“ og er i Kraft i Evigheden saa vel som i Tiden. Børnene af en saadan Ægtepagt, blive saaledes ægte Arvinger til Riget.

Vi kunde fremkomme med en Mængde vægtige Grunde, hvorfor vi tilraade de unge Hellige her i Adspredelse ikke at indtræde i ægtefabelig Forbindelse før de naa de Helliges Hjem, men de her ansøgte, fremsatte i Tydelighed og Simpelt, ville maaske være nok for Nærværende. Ogsaa selv efter Ankomsten dertil, er det ikke godt at have for megen Hastværk med en Sag af saa stor Vigtighed, da den er en Gjenstand, som fordrer Brugen af Dømmekraft og Forsigtighed.

Afløsning og Bestikkelse. Ældste Herman F. F. Thorup løses fra at arbejde i Aarhus Konference, og bestikkes til at arbejde i Kjøbenhavns Konference.

N. Wilhelmssen

Præsident over den skandinaviske Mission.

Åbenbaring fra Gud.

Af Ældste Geo. Reynolds.

Det tilstaaes almindeligt, at der er tre Maader, ved hvilke Menneskene kunne forstaa, at der er en Gud — ved Tradition, Fornuft og Åbenbaring. Der er nogle delte Meninger med Hensyn til den Indflydelse Førstnævnte har udøvet i at opholde og sprede de religiøse Følelser i Adams Børns Hjærter, men forskellige Overensstemmelser have opstaaet mellem de forskellige theologiske og viden-

ftabelige Skoler, angaaende den Del, de andre To have taget i at danne Verdens Religions-Historie. Nogle have paaftaaet, at Mennesket af Naturen er en tilbedende Skabning, og at det Lys, som oplyser hvert Menneske, som kommer til Verden, vil, uafhængig af direkte Aabenbaring, lære ham Tilværelsen af en overordentlig Staber og Styret og om Menneskets Trang og Ønske at tilbede ham. Disse, som ikke hylde disse Anstuelser, paaftaa, at dersom religiøse Følelser ere Menneskene medfødt, bør vi kunne finde det mellem alle Folk, istedet for at der er forskellige uciviliserede Racer paa Jorden, som ikke have nogenjomhelst Tilbedelses-Form eller noget Begreb om en Guddom. Australiens Ur-Indvaanere, Kaliforniens Digger-Indianere og visse Stammer af Hottentotter i Syd-Afrika, ere anførte som Exempler paa Racer, som ikke have noget Begreb om et højere Væsen. Vi hælde til den Mening, at Paaftaaende af denne Bestaafenhed blive undertiden gjorde uden tilstrækkelig Aarsag, og at det er mere sandsynligt, at Bedkommende har undladt at søge dybt nok i disse raa Menneskers Tankegang, for at udfinde deres Begreber om Religion, at de vare aldeles blottede for den. Det er med gode Grunde, at vi kunne sige, at denne Paaftand i det mindste for én Stammes Bedkommende, nemlig Digger-Indianerne, er ugrundet, thi vi have direkte Vidnesbyrd fra Folk, som for flere Aar have opholdt sig iblandt dem, at de have en Gjenstand, som de tilbede, og at de holde religiøse Raad til visse Tider. Dem, som ere bekendte med de nordamerikanske Indianeres Karakterer, ville ikke forundre dem over, at Mænd, hvis Ønske det var at faa et Indblik i nogle af disse Stammers indre Liv, undertiden erhoder en forfæret Opfattelse heraf, thi de ere bekendte for

den Hemmelighedsfuldhed og for den Enlidhed, hvormed de dølgte for Fremmede de Ting, som de anse for kun at vedkomme dem selv. Et andet Argument mod, at de religiøse Følelser ikke ere Menneskene medfødt, er blevet hentet i den døve, stumme og blinde amerikanske Pige Laura Bridgeman, som paaftod, at „Hun aldrig havde haft nogen Kundskab eller Begreb om Gud eller Sjælen, før hun blev undervist.“ Vi antage, at dette ene Tilfælde næppe vil kunne tages som et oplysende Exempel, da Berøvelsen af saa vigtige Aandsævner som Hørelsen, Talen og Synet, kan medføre andre mindre bemærkelige Mangler.

I hvilken Udstrækning, stor eller lille, Mennesket kunde have blevet bekendt med Guds Beje, ved Brugen af deres Aandsævner alene, kan ikke blive afgjort ved videnskabelige Undersøgelser, thi der er ingen Periode, som Historien beretter os, der gaar forud for den Tid, da der var guddommeligt Aabenbaring. Gud meddelte Kundskaben om sin egen Tilværelse, til vore første Forældre, og denne Kundskab har aldrig været aldeles tabt blandt Menneskene, ligesom det er en Sag af mindre Betydning, om den Skjønhed og Harmoni, som findes i det store, synlige Verdensrum, eller noget Andet, kunde have tilkjendegivet Guds Tilværelse, eller bragt en Kundskab til Mennesket om ham, gennem hvilkenjomhelst Fornuftsbetragtninger, for det Tilfælde, at Kundskab skulde være aldeles gaaet tabt. Netop den Kjendsgjerning, at Gud aabnede en Aabenbarings-Udødelig samtidig med, at Jorden først blev befolket, tilkjendegiver tydeligt Aabenbarings Nødvendighed, og beviser uimodsigeligt, at Menneskene uden denne Aabenbaring ikke kunde have erholdt den Kundskab, som var nødvendig for dem til evig Frelse. Men at diskutere om „Kunde have været“, hvilket ikke

nu er eller aldrig har været, er en frugtesløs Tidsspilde og Marsag til megen af den videnskabelige Usikkerhed, som eksisterer, og vi kunne tillægge, til megen af den lærde Sladder og Nonsens, som er udraabt til Verden under Videnskabens Maske. Vi maa bedømme Ting, som de ere, ikke som de aldrig have været, og naar vi gaa ud herfra, kunne vi sige, at den store Jeg Er aldrig har efterladt denne Verdens Børn aldeles i Mørke og Uvidenhed om sig og sine Hensigter. Naaget megen guddommelig Sandhed maa have været fordrejet ved Synd, saa har dog Aabenbaring været den oprindelige Grund til alle religiøse Trossansfund, ligemeget hvormegent den uinspirerede Grundlægger kan have afvejet fra den store Bygmesters oprindelige Plan, i de sølsomme, usubstantielle og vanhellige Bygninger, som de have bygget paa den.

Vi ere vel vidende om, at der er en Klasse bekendte Videnskabsmænd, som tilskriver Mennesket en meget ringe Herkomst. De lære, at da Mennesket først viste sig paa Jorden, var det en lav, vild, barbarisk Stabning, og maaske i mange Henseender næppe saa god som Dyrene, og at det, Lidt efter Lidt, Skridt for Skridt gennem mange Aars Forbedring, er naaet op til sin nuværende Fuldkommenhed. Guddommelig Aabenbaring lærer os noget ganske Andet; den fortæller os, at da Gud først skabte Mennesket paa denne Jord, skabte han det i sit eget Billede, og erklærede det for saare godt; sølgelig meddelte han ogsaa sine Ord til disse hans mest begunstigede Stabninger. Efter Adams Udydighed i Edens Have, blev ikke denne Forglemmelse ganske afbrudt, men den evige Plan blev tilkjendegivet ham, ved hvilken han kunde komme til Najestatens Nærværelse og nyde hans Herlighed i det Høje. Senere Historier berette, at

da Manden havde afvejet fra Gud, overtraadt hans Love og fulgt sin Naturs Tilbøjeligheder, fordærvede ved Synd, da var det, at han blev simpel, slet og fordærvet. Det er sandt, at disse som stride mod Beretningen om Menneskets Stabelse, saaledes som givet i Bibelen, fremsføre mange Exempler paa, at Mennesket i tidligere Tider og paa forskellige Steder, var i en mest elendig barbarisk Tilstand, men de kan ikke bevise, at dette var Menneskets oprindelige Stilling eller at denne sørgelige Tilstand var almindelig overalt i Verden, ved samme Tidspunkt af dens Historie. Det er derimod mere sandsynligt, hvilket ogsaa har Hjemmel i Aarbøger og Historien, at denne barbariske Tilstand kun var delvis, medens der samtidigt i andre Lande kunde findes Folk, som vare i Besiddelse af en meget høiere Civilisation. De ukunstlede Boliger med deres antike Flintværkøi og Husholdningsredskaber, fundne paa Bunden af nogle Søer i Schweiz, blive af Nogle bragte frem som kraftige Beviser paa Menneskets oprindelige barbariske Tilstand. Men Beviset fortæller os ikke, at disse elendige Stabninger ikke vare faldne Efterkommere af en ædlere Race, saaledes som de amerikanske Indianere idag ere Efterkommere af Israels højtvelsignede Hus. Ijheller ere disse Sø-Boliger noget Bevis paa, at den saame sørgelige Tilstand var almindelig blandt alle Folk i den Tid eller nogen anden Tid. Det vilde være det samme som om en eller anden Bismand om en halv Snes Tusinde Aar (forestillende os for et Øjeblik, at Altting vil vedblive som de nu ere) vilde tage Levningerne af en Eskimoes Snehytte eller en Indianers Telt, og fremsføre disse som Bevis paa, hvor uciviliserede Menneskene vare i London, Salt Lake City eller Peking i det Herrens Aar 1879.

Saa langt som Historien gaar tilbage, ere dens Vidnesbyrd overvældende til Gavn for Bibelen's Beretninger om Verdens tidligste Historie, og som de Sidste Dages Hellige have erholdt Bekræftelse paa ved nyere Aabenbarings mere paalidelige Ord.

Bibelen giver os kun en meget kort Beretning om Aabenbaringen af Guds Villie til Adam; og i hvilken Udstrækning han belærte Stamsfaderen til os Alle, angaaende det evige Evangeliums Principer, have vi mere fra tilfældige Hentydninger end fra direkte Optegnelser. Men fra Enoks, Abrahams og andre berømte Mænds Skrifter, bragte frem i disse sidste Dage ved Profeten Joseph Smith, fremgaar det tydeligt, at ethvert Princip og Lov, tilligemed enhver Røgle og Magt som var nødvendig for Menneskens Frelse, blev givet vore første Forældre ved Begyndelsen af Menneskers Tilværelse paa denne Jord. Ikke alene Evangeliets første Principer og Ordninger bleve aabenbarede til Adam tilligemed Loven om Offer, men ogsaa det hellige Præstedømme efter Guds Søns Orden, med dets frelsende Røgler og Magt, bleve meddelte ham, med Myndighed til at regjere som en Konge og Præst blandt sine Efterkommere. Saaledes velsignet og bemyndiget, beseglede han det høje Præstedømme paa mange af sine Efterkommere, (Se Pagtens Bog) og paa jaadan Maade blev Kundskaben om Gud og hans Magt vedligeholdt paa Jorden. Saa stor var Tilkjendegivelsen af hans Magt gennem Enok — den Syvende fra Adam, som „vandrede med Gud“, — at baade kjødelige og ikke-kjødelige Skabninger adløde hans Røst, og tilsidst blev han og de som fulgte hans retfærdige Fodspor, optagne i Guds Skjød. Zion blev borttaget fra Jorden, og kun faa af dem, som holdt det hellige Præste-

dømme, bleve tilbage for at administrere til Menneskene. Derefter tiltog Forbrydelser og Synd, indtil evig Dom og Barmhjertighed fordrede, at det Onde skulde bortryddes, og Jordens Befolkning paa ny paabegyndes med en retfærdig Sæd.

Syndfloden kom, Jorden blev rensed, Noah og hans Familie blev bevaret, og den ny Uddeling, lig den i Adams Dage, blev paabegyndt ved ny Aabenbaring. Efter som Menneskene igjen formerede sig paa Jordens Overflade, begyndte de at følge deres ugudelige Forfædres Fodspor, endstjændt Præstedømmet gjennem Noah, Melkisedek, Abraham og Andre, forblev usbrudt at virke i deres Midte. Efter som Menneskene afvege fra den sande Gudsdyrkelse og dannede dem selv Guder og religiøse Samsind, finde vi, at alle disse ny Former vare grundede paa forværret guddomlig Sandhed, aldeles afhængig af Aabenbaringer til Fædrene, og ikke paa originale Ideer. Dette fremgaar øjensynligt fra de mange Sandheder, aabenbarede fra Himmelen til den Førstefødtes Kirke, som ere fundne, opblandede med Løgne, Sagn og Overdrivelser, med hvilke frastaldne Præster og uinspirerede Filosofer have overløst dem. Lad os f. Expl. tage Ægypten, som var Moder til omtrent al de Gamles Mythologi, og saavidt vi kunne erkjende det første Land hvis Folk afveg fra Gud. Noahs Søn Ram, Stamsfaderen til denne Slægt, blev af sin Fader velsignet med mange af denne Jords Velsignelser, men forbandet i Henseende til Præstedømmet (ifølge Abrahams Bog). Ikke tilfreds med hvad han havde modtaget, ønskede han at administrere i hellige Ting, og da han ikke havde den rette Myndighed og Himmelen's Bisfald, oprettede han et ubemyndiget Præstedømme mellem sit Folk, som vanhelligt forsøgte at fremme

Dyrkelse af den sande Gud. Det er ikke vanskeligt at forstaa, at denne uinspirerede Hob, sammensat i en oprørsk Tid, snart afvegne fra Guds Beje, forandrede Skiffene og fyldte Landet med Fabler. Fra Egypten spredte denne Aand sig blandt dem, som foretrak deres egne Beje for Guds Beje, og blev Grundvolden til Assyriens, Persiens, Phønicieus Grækenlands, Roms og fl. Mythologi. Imellem disse falske Gudsdyrkelsesmaader, er en vis Ietbemærkelig Lighed, i Forhold til Folkets Omgivelser og deres Danelse og Sædvaner.

Hvad der er sandt paa det østlige Fastland er ogsaa sandt paa det vestlige. De første Mennesker efter Syndfloden, vare Mænd, som samtalede med den sande Gud; Afgudsdyrkelse kom først bagefter; og hvad der var sandt for de

første Kolonister, er ogsaa sandt for dem, som i senere Tider udfyldte de Pladser, som vare bleve ledige ved de tidligere Slægters Ødelæggelse. Gud var med Amerikas nulevende Ur-Indvaaneres Forfædre, og deres forskellige Maader at tro paa, deres mange Traditioner, henviser til en Tid, da Gud ledte dem ved sin Magt og lod dem øse af guddommelig Visdoms Kilde. Hele Verden har Traditioner om en gylden Tid, da Guberne vare forenede med Mennesket; og denne Tradition er den dunkle Erindring, om at hellige Mænd, isørte med Kraft fra Himmelen, samtalede med den sande Gud og meddelte enhver af Evangeliets Love til deres Medmennesker, som vare nødvendige for deres evige Lykke og Op-højelse.

Inspiration.

Af Ældste N. P. Rasmussen.

Vi leve i en vantro Tidssalder. Omendstjøndt man taler meget om Gud og Religion, er dog sand Tro paa Guds Styrelse her paa Jorden meget ualminde- lig; thi de fleste Mennesker anerkjende kun med deres Læber, at der er en Gud, medens de i det praktiske Liv udvise, at de ikke anse ham for at have det Mindste at gjøre med jordiske Ting.

Naar vi bære Vidnesbyrd om, hvad Gud er isærd med at udføre paa Jorden i disse sidste Dage, modtager man os med Mistro eller med Spot og Foragt. Naar vi tale om inspirerede Mænd, hævder Gud har sendt for at undervise denne Generation, siger man, at Saadant som Inspiration ikke mere eksisterer paa Jorden, og at det er unødvendigt i vore Dage.

Vi vove imidlertid at paastaa, at Inspiration er mere eller mindre skjenket alle Mennesker, thi uden denne vilde Menneskets Tanker staa stille. „Der er en Aand i Menneskene, og den Ualmægtiges Inspiration gjør dem forstandige.“ (Job.) Stjøndt Djet er dannet til at se med, er det dog uden Hjælp af Lys til ingen Nytte. Saaledes er det ogsaa med Sjælen, der, stjøndt den er dannet til at fatte og forstaa med, dog er unyttig uden Hjælp og Bistand af Inspirationens eller Guds Aand. Den er det sande Lys, som oplyser enhver Skabning, der kommer ind i Verden. Den er Livets Aand, som Skriften siger, „J ham er Livet, og det Liv er Menneskenes Lys, som skinner i Mørket, men Mørket begriber det ikke.“ Den samme Aand og

Liv og Aand er Driivffedren til Menne-
skets fremadstridende Udvikling, Mod og
Udholdenhed her paa Jorden, og søder
Sjælen med Visdom og Forstand. Den
er det Lys, som er i og oplyser alle
Ting; den er den Lov, hvorved alle Ting
blive regjerede; det er ved den Magt,
Gud regjerer over alle Ting; det er
Sandhedens Aand, og al Sandhed
bliver regjeret ved den; den leder til
Retfærdighed og advarer mod Synd;
det er Guds Lov, nedskrevet i Menne-
skets Hjerter; og dersom Menneskene vilde
give Agt paa den og følge dens Raad
og Vejledning i alle Ting, da vilde de
opvoxe uden Synd, thi det er Guds
Aand, som leder til Gud.

Men vor Saligheds Fjende er tilladt
at bruge en modstridende Indflydelse,
som bringer Mørke over Menneskets
Forstand, og leder til Synd og Fordær-
velse. Det er overladt til os selv at
vælge hvilken Vej vi ville betrede. Guds
Aand vil ikke altid trættes med Menne-
sket, og naar dens oplysende Indflydelse
er bortvegen, indtager Mørket dens
Plads, og Mennesket gaar med hurtige
Skridt sin Undergang imøde. Menne-
skene have forladt den rette Vej og vandre
hver paa sin egen Vej, idet de ere blot-
tede for Inspiration og fremmede for
deres egen Skabelses Maal. De
holde sig nær til ham med Lærerne,
medens deres Hjerter ere langt fra ham,
og deres Gjerninger vidne mod dem,
fordi de ere onde.

Menneskene have, formedelst Guds
Styrkelse og Inspirationens Bistand, gjort
Opdagelser, erhvervet sig Kundskab, og
blevne bekjendte med Sandheder og Love,
som før vare ukjendte; men de have al-
deles forglemt at give Æren til ham,
fra hvem al Visdom udgaar. De have
taget Æren til dem selv og opløstet dem
i deres Hjærters Størhed, istedetfor at

anse dem selv som Tjenere og Redstaber
i Guds Haand, og at det er formedelst
Inspirationens Aand, at de ere blevne
istand til at udgranste en ringe Del af
Skaberens store Værk.

Den største og høieste Fylde af In-
spirationens Aand er den, som bliver
given til Herrens Tjenere, Profeterne.
Ved Inspiration lære vi vort Forhold
til Gud at kjende, samt vor Oprindelse
og Hensigten med vor Tilværelse her og
vor evige Bestemmelse; den meddeler en
Kundskab, som bringer Liv og Haab, og
har altid været tilstede blandt Guds
Folk. Den er kaldet den Hellig-Aands
Gave, og er lovet Alle, som adlyder
Jesu Kristi Evangelium, hvorved disse
blive istand til at forstaa Ting, som ere
skulte for Verdens Vise. I Forbindelse
med denne Gave, har Gud givet nogle
af sine Tjenere synlige Aabenbaringer,
og tilladt dem at se ham, nemlig Saadanne
som Moses og andre af Profeterne, hvor-
om Skriften vidner, samt Joseph Smith i
denne sidste Husholdning. Men uagtet kun
saadanne Mænd, som bære det hellige
Præstedømme og som ere kaldede til Le-
dere for Guds Folk eller Kirken, mod-
tage saadanne Aabenbaringer, for at de
kunne være dygtiggjorte til det ansvar-
fulde Hverv, som paahviler dem, er dog
den Hellig-Aands Inspiration en Gave
til Alle.

Da Mængden paa Pintsefestens
Dag saa og anerkjendte den Hellig-Aands
Gave og Kraft tilkjendegivet gjennem
Apostlerne, bleve de fortalte af Petrus,
at dersom de vilde omvende sig og blive
døbte i Jesu Kristi Navn til Syndernes
Forladelse, skulde ogsaa de faa den hel-
lig Aands Gave, og for at bortrydde al
Tvivl i deres Hjerter, siger han: „Thi
Eder og Eders Børn hører Forjættelsen
til, og alle dem, som ere langt borte,
Saamange, som Herren vor Gud vil

kalde dertil. Derjom Inspirationens Mand dengang var en Gave til alle lydige Troende, og Forjættelsen ydermere var til alle dem, som Herren vilde kalde dertil, hvorfor skulde da denne himmel- sendte, kostbare og vigtige Gave nu være unødvendig, eller nægtes de lydige Troende i nærværende Tid? At denne Tidsalder benægter Inspiration, er netop et Bevis paa Folkets Uvidenhed og Mørke, samt at deres Hjærter ere besnærede af Bauto, og at Mørkets Fyrste har Indflydelse paa dem. Naar Herren borttager Inspirationens vejledende Lys fra dem, tabe de ethvert Spor af Herrens de rette Veje; men naar en inspireret Mand taler, ville de Oprigtige faa et Vidnesbyrd om Sandheden af hans Ord; de ville føle og forstaa Sandheden, uden maafte selv at være istand til at forklare sig Aarsagen dertil. De ville begynde at fatte Betydningen af Jesu Ord: „Søger først Guds Rige og dets Retfærdighed.“

Der findes Tusinder, som have hørt det Vidnesbyrd, de Eldeste i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige have baa- ren, og have sølt Sandheden deraf, men de have modstaaet Mandens Vidnesbyrd til dem, og tilladt dem selv at blive tagne tilfange af Mørkets Mander, og Sandhedens Lys er saaledes blevet ud- slukket i deres Hjærter, og den falske, forbærlige Trædion har beroliget dem til ej at undersøge mere eller at erhverve

sig Kundskab om Staberens store Frel- ningsplan.

Herrens Tjenere ere udsendte for at undervise Menneskene og forkynde dem at Gud har gengivet Evangeliets Fylde, og igjen oprettet sit Rige, og lære dem, hvorledes de kunne blive meddelagtige i dets Betsig- nelse og modtage Inspirationen Gave; men Menneskene skatte kun lidet de himmelske Ting, thi med Stolthed og Foragt for- kaste de den største Gave, som Gud kan give sine Børn her paa Jorden. Derfor har Herren allerede begyndt at drage sin Mand bort fra dem. Og naar hans Tjenere have aflagt det tilstrækkelige Vidnesbyrd og hans Hellige ere hjem- samlede til Zion, skulle disse Landes Ind- byggere komme til at erkende, at hans Landmodighed er forbi, og at de ere overladte til deres egen Svaghed, Blind- hed, Glendighed og Oplysning. Medens Verden saaledes hurtigt opfylder Pro- fetierne om sin Undergang, og er under- kastet den Almagtiges Straf, som Følge af dens Gjenstridighed, ville Herrens Hellige tiltage i Magt, under Vejledning af Herrens Apostler og Profeter i deres Midte. Zion vil blive opbygget, og „Naar Herren har bygget Zion, skal han sees i sin Ere.“ Den tusindaarige Fredsregjering vil da begynde; Ugude- lighed tilintetgjøres, „Herrens Lov vil udgaa fra Zion, og Herrens Ord fra Jerusalem,“ og „Da skal Nationerne frygte Herrens Navn og alle Kongerne hans Ere.

Indhold.

Bemærkninger af John Taylor	65.	Afløsning og Bestikkelse	74.
Halvaarskonferencen	67.	Nabenbaring fra Gud	74.
Redaktionens Bemærkninger:		Inspiration	78.
Giftermaal blandt de Hellige	73.		

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.

Lorenzengade 14, 1ste Sal.

Trykt hos J. E. Bording.